

Sygn. akt I C 832/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2018 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko D. N.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 832/17

UZASADNIENIE

Powód – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, złożył pozew przeciwko D. N. o zapłatę kwoty 1.300,00 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14% rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 24 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty od kwoty 1.000,00 złotych oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 18 maja 2017 roku, przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumienia na odległość, zgodnie z art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim, zawarł z powodem umowę pożyczki odnawialnej, której treścią była możliwość zawierania przez strony dalszych umów pożyczek. Na mocy przedmiotowej umowy, pozwany zapoznał się i zaakceptował wszystkie warunki udzielania pożyczek, ich kosztów w zależności od rodzaju oraz wszelkie zasady związane z zaciąganiem pożyczki. Następnie pozwany zawnioskował o udzielenie mu pożyczki na podstawie łączącej strony umowy pożyczki odnawialnej. Powód, po dokonaniu weryfikacji zdolności kredytowej pozwanego w biurach informacji gospodarczej oraz BIP na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, przyznał kwotę pożyczki w wysokości 1.000,00 złotych i zawarł z pozwanym umowę pożyczki w dniu 18 maja 2017 roku. Powód podkreślił, że pozwany aplikując o pożyczkę, sam wybrał jej wysokość oraz sposób spłaty, a także zobowiązał się do spłaty należności 1.000,00 złotych tytułem kwoty wypłaconej pożyczki oraz 300,00 złotych tytułem prowizji za udzielenie i obsługę pożyczki. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z wszelkimi opłatami dodatkowymi w 2 ratach. Powód wywiązał się z umowy pożyczki odnawialnej oraz umowy pożyczki, natomiast pozwany, po upływie terminu przewidzianego w umowie, nie spełnił swojego świadczenia. Powód wzywał kilkakrotnie pozwanego do zapłaty, jednakże bezskutecznie.

Postanowieniem z dnia 9 października 2017 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e 1665972/17, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – D. N. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, mimo że pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73).

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W przedmiotowej sprawie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego nie zaferował żadnego materiału dowodowego, w szczególności w postaci umowy pożyczki, czy też umowy pożyczki odnawialnej, który pozwoliłby Sądowi zweryfikowanie lakonicznych okoliczności wskazanych w pozwie, w szczególności pod kątem terminów spłaty pożyczki, wysokości poszczególnych rat i okresu na jaki została zawarta umowa, celem ustalenia wymagalności pożyczki oraz zasad ustalających wysokość kwoty tytułem prowizji i obsługi pożyczki. Tym bardziej, że powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, już na etapie elektronicznego postępowania upominawczego powziął informację o braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w tym postępowaniu.

Niewątpliwym natomiast jest, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Zatem, skoro strona powodowa nie udowodniła w żadnym stopniu zasadności i wysokości swojego roszczenia, zasadnym było oddalić powództwo w całości, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku zaocznego.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach
opłaty sądowej naklejonych
na wniosku.